

je izpeljana električna železnica blizu pod vrh griča. Na Florencijo uživaš med vožnjo najlepši razgled; meni je užitek motil le pogled na tri sopotnice, pogumne Angležinje, ki so bile po obrazu, rokah in laktih vse otekle od komarjevih pikov! Poezija in proza. — Izstopivši iz voza sem hribolazil sem in prek po neznansko strmih ulicah, tako strmih, da so se otroci igrali z vozovi, ki so jih spuščali navzdol, ali pa so se po ploščatem tlaku, kolikor ga je, kar s telesnim svojim aparatom dričali. Hiše so pravzaprav le kočje in zaradi strmine zidane vse nagosto, a skoraj pred vsako so ženske pridno delale, bodisi da so pletle slamnice ali pa tkale na preprostih statvah. Taka delavnost je v Italiji redka; posebno dobro de očesu veselost, ki so jo te ženske kazale pri delu, ne da bi ga kaj zane-marjale. Mučna pa je bila pot k vsakteri „znamenitosti“, na primer k zanimivi katedrali ali k frančiškanskemu samostanu; ni skoraj v Italiji tako sitnih beračev, kakor jih je ondi umeščenih na vsakih deset korakov; to so namreč bili pravi berači, ne proseči drugi sloji. Ta sodrga je bila tako nesramna, da sem opustil vse natančnejše ogledovanje in da sem se umaknil v pinijev gozdiček, ki pokriva eden vršac, nazadnje še v lepo ležečo verando restavranta „L'Italia“, kjer se mi je pa tudi stožilo po moji pošteni gostilni v Florenciji.

Naposled bi nam bilo treba poročati o posameznih znamenitih stavbah v Florenciji in o slavnih umetninskih in zgodovinskih zbirkah. A mrtva beseda je tu premalo, če nima v oporo vsaj slik. In mi jih nimamo.

(Dalje prihodnjič.)

Moja pot.

Jadra, jadra, kam ste razgrnila krila,
kam čez blesk šumečih pen?
Kje z obzorja robom boste se spojila,
kam vetróv vas nosi sen?

V carstvo, kjer nezmagana bolest kraljuje,
kjer ljubavi tihe ni,
kjer so srcu lilije in rože tuje,
kjer nebesju črv preti . . .

Vojeslav Molè.